

HAMELEN IS EEN HIT

Een stroom superlatieven overspoelt je, als een aantal medewerkers aan het KRO-jeugdprogramma 'Kunt u me de weg naar Hamelen vertellen, mijnheer?' over hun hoog gewaardeerde 'produkt' losbarst. Een nauwelijks te stuiten stroom. De harten van tekstschrijver Harry Geelen, regisseur Tineke Roeffen, muzikschrijver Joop Stokkermans en produktieleider René Slevén (om enkele van de medewerkers te noemen) zijn er heel duidelijk vol van. Uren zouden ze er over kunnen praten. Je hoeft dan ook geen arbeidsanalist te zijn om de suksesformule te kunnen vaststellen. Enthousiasme, dat is het toverwoord, de hechte basis, waar vanaf elke keer de sprong naar de kritische (kleine en grote) kijkers wordt gemaakt. 'Hamelen' is zaterdag weer op de buis: ned. 1, 19.05.

Niet zelden hoor je de opmerking „Waarom kunnen ze voor de ouderen niet zo'n goed programma maken als De weg naar Hamelen?" Een beter kompliment kan het team nauwelijks worden gemaakt. Daarnaast is het ook een bewijs, dat de serie, die uiteraard wordt geprolonged en straks haar vierde seizoen zal beleven, niet alleen de jongeren boeit, maar ook bij volwassenen aanslaat. Vreemd is dat niet. Uit de televisiehistorie van de KRO blijkt dat de afdeling jeugdprogramma's als één van de eerste uit de kinderschoenen is gegroeid. Al jaren worden de kinderprogramma's als volwaardige produkties gezien, of beter gezegd, worden de kinderen voor vol aangezien.

Producer René Slevén noemt het maken van het programma „een vierwekelijkse grandioze happening". Zoals een goede produktieleider betaamt, zet hij de zaken keurig op een rijtje en overlaadt hij zijn medewerkers met complimenten. „Ons sukses," stelt Slevén, „is te danken aan de volledige inzet van iedereen. Aan de tekstschrijver, die het werkelijk geweldig doet. Aan de komponist, van wie ik weet dat hij keer op keer tot in de kleine uurtjes zit te tokkelen om er iets goeds van te maken. Aan de koordirigent, Henk van der Velde, die Stokkermans tot wanhoop brengt door zijn nauwgezette weergave van de muzieknoten; dat is werkelijk uniek. Zoals het

ook nauwelijks te beschrijven valt, dat hij er voor zorgt dat elke solo door wel zes jongens of meisjes wordt beheerst, waardoor onze regisseur het volgens hem best geschikte typetje kan kiezen. Ook aan onze grimeurs Ties Haakman en Arjan van de Grijn, die dagenlang thuis met de tekst op de schoot zitten om de mensen het juiste gezicht te kunnen aanmeten. Tijdens de opna-

me, als hun en ook mijn taak erop zit, kaart ik altijd met ze om een rondje op de produktie. Dat tekent toch wel de sfeer. En aan onze kledingsadviseur Marga Langeweg, die stad en land afreist om het passende kostuum te krijgen. En aan al die anderen, van wie ik speciaal onze regisseur Tineke Roeffen nog wil noemen. Voor haar zeer attente manier van werken heb ik grote waardering, die je overigens nooit aan haar moet laten blijken. Kortom: alle moeite, die je voor het programma doet, zie je vertolkt in de inspanning van de anderen; in het abnormaal goede samenspel dat bestaat. Het is

gewoon lekker werk. Als producer mag je dankbaar zijn voor zo'n team."

De teksten van „De weg naar Hamelen" zijn steeds weer ongehoorlijk sprankelend. Van schrijver Harry Geelen verwacht je — als je wat meer van hem weet — eigenlijk ook niet anders. Hij begon zijn artistieke loopbaan toen hij als student Nederlands —

„Die studie heb ik nooit afge maakt, maar mijn vrouw heeft dat wel gedaan" — deel uitmakende van het Amsterdams studentenkabaret. En uit dat selekte gezelschap waren al vóór hem en zijn ook na zijn tijd grote namen voortgekomen. Zo doorliepen ondermeer Peter Lohr, Hans van de Berg, Freek de Jonge en Ivo de Wijs die nauwelijks op juiste waarde te schatten 'school'. Bij Joop Geesink verdiende Geelen na zijn onvoltooide studie als ideeënman zijn eerste belegde boterham en die smaakte zo goed, dat hij daar nog altijd zit.

Joop Stokkermans, muziek.

Tineke Roeffen, regie.

René Sleven, productie.

Nu meer als speciaal soort manusje van alles, want naast het aandragen van plannen schrijft, tekent en filmt hij daar ook. De sprong naar de televisie werd al tien jaar geleden gemaakt. Samen met Hans Peters maakte hij voor de VARA de Rob de Nijs-shows. De overgang naar 'het jeugdprogramma' liep via een Edison in 1987 voor zijn kinderplaat „Bah, september”. Het leverde hem naast die onderscheiding het verzoek op om „Oebele” te gaan maken. „Het werd direkt een sukses. En daardoor heb ik het etiket „uitstekend geschikt voor jeugdproducties” opgeplakt gekregen. Als je toevallig een thriller maakt, die aanslaat, kom je in dat genre terecht. Niet dat ik niet blij ben met „de weg naar Hamelen”. Integendeel. Het is erg leuk om te doen. Vooral ook omdat ik van de KRO alles mag doen wat ik wil. En werken voor kinderen is erg dankbaar. Ze zijn niet zo bekrompen als grote mensen. Ze staan open voor alle vormen van amusement. Ze zijn nog niet bevooroordeeld, ook al zullen ze zeker geen genoegen nemen met een slecht programma.”

Ook Geelen put zich uit in een

waterval van complimenten voor 'Het Team'. Zijn meest opvallende opmerking: „Er wordt bij repetities voor andere programma's en voor toneelstukken veel gepraat over de prettige wijze waarop er voor „de weg naar Hamelen” wordt gerepeteerd. Ik ben er overigens zelf nooit bij. Ik ben zelf namelijk ook regisseur en ik wil me niet met het werk van Tineke bemoeien. En dat zou ik best niet doen. Er wordt ten slotte met zoiets als je eigen vles en bloed gewerkt. Zo weet ik nu dat ik destijds bij de Rob de Nijs-shows regisseur Ben de Jong gek heb gemaakt.”

Wel, Tineke Roeffen is toch gek met 'haar' jeugdprogramma. „Niet dat ik alleen maar kinderprogramma's zou willen doen, maar ik zou dit toch ook niet willen missen. We lachen wat af tijdens de repetities. Het is ook een geniaal geschreven tekst. Ja, en dan het team. Geweldig. Ik geloof dat we er allemaal verschrikkelijk graag aan werken. Ik word wel opgebeld door acteurs, die er graag aan mee zouden doen. Dat enthousiasme moet gewoon overkomen bij de kijkers. En uit de reacties blijkt dat dat niet al-

leen bij de jeugd gebeurt. Je moet het maken van kinderprogramma's als een volwaardige zaak zien. Voor kinderen moet je niet op je hurken akteren. Je moet ze als volslagen mensen accepteren. Ze pikken het niet als je zo'n speciaal toontje tegen ze aanslaat, zoals ook wel eens tegen erg oude mensen wordt gedaan. Velen begrijpen dat. Ook grote acteurs en actrices, zoals Henk van Ulsen, Andrea Domburg, Bob de Lange en Loudi Nijhoff, die ook voor ons werken of hebben gewerkt. Natuurlijk heb ik er wel eens één, die toch dat toontje aanslaat en die wordt dan ook snel uit het stuk geschreven. Nee, er wordt bij ons nooit met de pet naar gegooid en dat het allemaal in een erg fijne sfeer gaat, blijkt wel uit het feit, dat we elke keer dezelfde technische ploeg hebben, omdat men het zo graag doet. Zo vertelde Dick van de Meer, die de liedjes opneemt, mij eens, dat hij bij ons de prettigste dagen van de maand heeft.”

Komponist Joop Stokkermans speelt met nadruk de bal terug naar producer René Sleven. „We werken op een vreselijk swingende manier. Het is zalig wer-

Jan P. Koenraads, decor.

Peggy de Brij, ass.-regie.

Henk v.d. Velde, leider kinderkoor.

Harry Geelen, tekst.

ken. Het is mijn favoriete bezigheid voor kinderen te schrijven. Maar „de weg naar Hamelen” is beslist mijn lievelingsprogramma. Je moet modern, hitgevoelig schrijven. Kinderen weten precies wat er op de muziekmarkt te koop is. Nu lenen de teksten van Harry Geelen zich er bijzonder goed voor. We voelen elkaar ook goed aan. Het gebeurt zelfs dat we via de telefoon samenwerken. Hij geeft me dan de tekst door en ik laat hem later via de telefoon de muziek horen. En dan boffen we natuurlijk met Henk van der Velde, de leider van het koor. Hij werkt ontzettend goed in het moderne genre en dat terwijl hij uit de klassieke richting komt. Hij weet de moderne aksenten ongehooflijk goed uit te laten komen. Zo is trouwens het hele team geweldig. Vooral dank zij René Slevens. Iedereen wordt in z'n waarde gelaten en kan z'n gang gaan.”

Het is duidelijk. In een voor buitenstaanders nauwelijks voor mogelijk gehouden harmonie wordt steeds weer de weg naar Hamelen bewandeld. Het zal weinigen bedroeven dat die weg nog erg lang is. ●

Karel Poons, choreografie.